

СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ ОСТРОШКИ - РАДОВАН БЕЋИРОВИЋ

1. Слава Тебе, о Господе!
2. Над извором Зете воде.
3. У планини, у Острогу,
4. Ће се дижу хвале Богу
5. Има једна шума густа,
6. И пећина ледна пуста,
7. А испод ње рајски врти,
8. Ту мученик један лежи,
9. Који никад нема смрти,
10. А ТО други нико није,
11. Него свети Василије!
12. Тај је Србин из Тврдоша,
13. У Острошке гредe доша,
14. „У тај ледни дом без врата“
15. Због римскога конкордата.
16. Тамо мога остат није,
17. Од катила босанскије,
18. Те у овај кланац горски,
19. Митрополит црногорски,
20. Сједе јадан те почину,
21. У столицу владичину,
22. Да велики дух одмори,
23. У слободној Црној Гори;
24. Ће слободом народ дише,
25. А за живот мање више,
26. Ал' зли људи и интриге
27. Даваху му много бриге.
28. Он те лажи и клевете
29. У вијенац свој уплете!
30. Највише је после с тиме
31. Прослављао Божје Име,
32. Ал' и њему име Бож'е
33. Много ваља и поможе,
34. Те чудеса стварат може!
35. Све у име Христа Бога,
36. Што то други није мога.
37. У пећини ледној јами,
38. У камену и у тами,
39. Није било живјет ласно,
40. Тако мушки, тако часно.
41. Туда љети вуци вију,
42. А зими се виле крију,
43. Туда скачу лаке срне,
44. Од страха се ватра трне,
45. Ту од мраза камен пуца,
46. У тој кући нема сунца.
47. И у таквој дивљој страви
48. Духовни се отац сави
49. Да ту тешки живот бави,
50. И Божије име слави!
51. И у таквој густој тмуши,
52. Нашао је спокој души!
53. У Острогу, у пештери,
54. Подига је олтар вјери,
55. Не од чега што се мрви,
56. Већ од своје чисте крви
57. Ту је српску вјеру чува
58. О корици хљеба сува,
59. Ту је вјеру проповједа,
60. А у њега народ гледа.
61. Ту се мучи и ту пости,
62. Док отпаде месо с кости,
63. Живио је како треба,
64. Чекајући милост с неба,
65. О Причешћу и навори,
66. Са страстима да се бори!
67. Нит' се жали нити једи,
68. Док Сатану побиједи.
69. У Острогу у пустињи,
70. На студени камен сињи,
71. Молитве је сузне дава,
72. Те пећину загријава,
73. И на томе душу грија,
74. Свети отац Василија!
75. Тај велики светац Бож'и
76. У Острогу жртву ложи,
77. Под гредама у клисури,
78. И сам себе на њу, тури

79. И спаси га вјера јака
80. Духовнога див-јунака,
81. Те вријеме не исплака,
82. Дух острошког пустињака!
83. Но се Бога удостоји,
84. Што ријетко светац који,
85. Јер та вјера не би празна,
86. Но небеске тајне сазна,
87. Виђе силе три небеске,
88. Из пећине витлејемске,
89. При његовој благој молби,
90. Острошка се греда проби,
91. Зби се чудо једног дана,
92. Изби вода ко с Јордана!
93. И то вода љековита,
94. Али окле Бог те пита?
95. Љековита и планинска,
96. Што у Бога светац иска,
97. Те владику држа жива,
98. И с њом народ причешћива.
99. И тај извор и дањ-дањи,
100. Нит' је виши нит' је мањи.
101. Ту и данас иду масе,
102. Те том водом руке квасе,
103. Моћ чудесну у њој виде,
104. Ту са страхом народ иде
105. Од те воде да обиде.
106. Ил' су пјани ил' су луди
107. Или живе у заблуди,
108. Ил' велика сила с Неба,
109. Учи народ како треба?
110. Ће је овај свети отац,
111. И велики чудотворац,
112. Двадес' љета тражи спаса,
113. И Христово стадо паса.
114. На овако мучилиште,
115. Он од Неба милост иште,
116. Да с његове домовине,
117. Тровјековни јарам скине!
118. Та је српског рода дика,
119. Био вођа устаника,
120. Друг старије бесмртника!
121. Као јунак и владика:
122. Носио је под мантије,
123. Самокресе, пушке двије!

124. У лијевој руци Христа,
125. А у десној ханџар блиста.
126. Људску злобу не познава,
127. А свакоме милост дава -
128. Кога вређа - он опрашћа,
129. Ко га мрзи - он га схваћа!
130. Он све људе зове браћа.
131. Ето један смртник шта је
132. Па сав свијет његов да је,
133. Ту му спаса нема збиља,
134. Ако разум нема циља
135. Ал' Бог му се не оглуши,
136. Већ му даде покој души.
137. Једног дана, ваистину,
138. Оде Богу на истину,
139. Те толико мука, јада,
140. Све претрпје и савлада.
141. Шест година ту је лежа
142. Без задаха и трулежа;
143. Тјело у гроб закопато
144. Здравно оста као злато,
145. Нити му се разум просу,
146. Ка обични људи што су.
147. Јер његове свете мошти,
148. Бог сачува и овошти,
149. Да су свете, да не труну,
150. Да се њима људи куну.
151. Док глас Црном Гором пуче,
152. Да падају с неба луче;
153. И чудеса да се чине,
154. Код гробнице владичине,
155. И с Небеса глас доприје
156. Да се тајна та открије,
157. Острог сунце да огрије!
158. Док ево ти једног дана
159. На гроб тога великана,
160. Бану вјерни народ мали,
161. Да Божије име хвали -
162. Што толико чудо створи,
163. У слободној Црној Гори.
164. И тај народ зборит поче:
165. „Опрости нам, свети оче,
166. Што ће грешне руке наше
167. Да дотичу мошти ваше“!
168. И та маса што приступа,

169. Извадише цјелокупа
170. Из прашине и из блата,
171. Здрава као грумен злата,
172. Тор духовног стратилата!
173. То заради, то заслужи,
174. Зато му се Бог одужи.
175. Те те кости, грумен воска,
176. Чува земља црногорска
177. У образу од Острога,
178. Ка највећи дар од Бога!
179. Турско царство мре од страха,
180. Од чудесне шаке праха,
181. Губили су силну војску,
182. На светињу Црногорску!
183. Два пут силу Омер-паше,
184. Црногорци крдисаше,
185. И силноме Сулејману,
186. Црногорац на пут стану!
187. „Крвавије двадес' дана“
188. Задржаше Сулејмана,
189. Под гредама од Острога,
190. Те доћ у Спуж није мога!
191. Сломише му војску силну,
192. Све пропаде, све изгину,
193. А ТО војске што претече
194. Некуд оде и утече,
195. А осташе костурнице
196. Поврх тврде Планинице!
197. И Турци су себе клели,
198. Што су Острог палит хтјели?!
199. И још данас мру од страха
200. Од те чудне шаке праха.
201. Обични се разум диви,
202. Ће да мртав чоек живи:
203. У Острошке дивље греде,
204. Ни да пије, ни да једе,
205. Да му свашто очи виде,
206. Да код њега народ иде,
207. Да му своје јаде каже,
208. Да од њега помоћ траже,
209. Да не може ватра за њ'га
210. Да не пали пушка на њ'га,
211. Да га тужне ране боле,
212. Да га друге вјере воле;
213. Чудесима да се бави,

214. Да га многи народ слави,
215. Да му тамјан тјело кади,
216. Да му восак душу слади,
217. Да над њиме звона јече,
218. Да цареви пред њим клече -
219. Све то може - кад Бог рече
220. Тебе народ, свецом зове,
221. Ти, духовни филозове,
222. Зато што су твоја дјела,
223. Ка бијели дан бијела;
224. Добровољно што си приста,
225. Распет себе поред Христа -
226. Ће вјечити живот блиста!
227. Чим бих гријех свој окупа,
228. Па да видим цјелокупа,
229. Свечанога једног дана,
230. Тор духовног великана!
231. У будућност што ли пише;
232. Хоће ли се икад више
233. У планине ове наше,
234. Док на Ловћен облак јаше,
235. Док се људи - људи плаше,
236. Док Дурмитор муње троше,
237. Родит таквог Крстоноше?!